

TT 118 Locht dat oes anstöt in de mörgen

1 Locht dat oes an - stöt in de mör - gen,
veur - ti - dig locht waor wij in staot
kold, ien veur ien, gien - ien is bör - gen,
licht dek mij toe en vuur mij an.
Dat ik niet oet - val, dat wij al - maol
zoer en zwaor - zin - nig as wij zint
niet oet me - kaars ge - nao - de val - len
en zun - der doel en kwiet - raakt bint

- 1 Locht dat oes anstöt in de mörgen,
veurtidig locht waor wij in staot
kold, ien veur ien, gienien is börngen,
licht dek mij toe en vuur mij an.
Dat ik niet oetval, dat wij almaol
zoer en zwaorzinnig as wij zint
niet oet mekaars genaode vallen
en zunder doel en kwietraakt bint.
- 2 Locht, van mien stad de stedeholder,
licht dat blef schienen en overwint.
Locht van de Vaoder, vaste scholder,
draag mij, ik bin dien kiekend kind.
Locht, kind in mij, kiek oet mien ogen
of argens al de wèrld daagt
waor mèenschen wèerdig mugt gaon leven
elkien zien naam in vrede drag.
- 3 Alles zal wieken en verwèeien
wat niet is iekt op 't straolend locht.
Taol zal allén temptaosie zèeien
niks blef er waor wij over pocht.
Veulstemmig locht, um an te hèuren
zolang oes hart nog slagen gef.
Liefste van mèenschen, eerstgeboren,
licht, leste woord van Hum die blef.